

Arrest

**nr. 150 624 van 11 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 15 september 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Op 5 oktober 2011 wordt aan de verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 79 920 van 23 april 2012 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.2. Op 15 juni 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 14 december 2012 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 5 mei 2015 ontvangt de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.5. Op 5 mei 2015 wordt de verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☒ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 05.10.2011 en op 28.11.2012. Verschillende vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien tot twee maal toe door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*
- ☒ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Alle regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Gelet op al deze elementen werd er, in het belang van de immigratiecontrole, gekozen om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen.

In zijn regularisatieaanvragen maakte betrokkene geen melding van naaste familieleden die in België zouden verblijven, zodat dit inreisverbod geen schending betekent van artikel 8 van het EVRM.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:
(...)”*

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Op grond van het evenredigheidsbeginsel dient de administratieve overheid bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan na te gaan of het inreisverbod evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden tot oplegging ervan.

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris legt met de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod op van twee jaar.

Ter motivering hiervan wordt enerzijds verwezen naar art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en wordt anderzijds gesteld dat verzoeker al eerdere bevelen heeft gekregen waaraan hij nooit gevolg heeft gegeven.

Deze motivering kan niet volstaan in het licht van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet en geeft bovendien geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier van verzoeker.

Immers voorziet artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De door de gemachtigde van de Staatssecretaris gegeven motivering houdt duidelijk geen rekening met de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker zoals voorgeschreven door art. 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, is derhalve kennelijk onredelijk en miskent de feitelijke elementen van dit dossier.

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat in casu rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier van verzoeker.

De bestreden beslissing verwijst uitsluitend naar het feit dat reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten werd betekend en waaraan geen gevolg werd gegeven.

Krachtens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en kan de minister of zijn gemachtigde zich zelfs onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen.

Uit geen enkel element van de motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid waarom het in casu nodig is om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen met een duur van twee jaar.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat in casu de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting had een inreisverbod op te leggen, volgt uit geen enkele wettelijke bepaling de verplichting om de duur van dit inreisverbod te bepalen op twee jaar.

Waar bij het bepalen van de concrete duur van een opgelegd inreisverbod de gemachtigde van de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft (binnen de door de wet vastgestelde maximumgrenzen), dient in de bestreden beslissing dan ook te worden gemotiveerd waarom voor een inreisverbod van die bepaalde duur werd geopteerd.

Dit gebeurt in de bestreden beslissing niet.

Evenmin motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris waarom er inzake verzoeker geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden.

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een afweging heeft gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod voor twee jaar enerzijds en de concrete situatie van verzoeker anderzijds, zodat eveneens het evenredigheidsbeginsel in deze geschonden is.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris legt het bestreden inreisverbod op omdat, volgens hem, verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten welke hem op 5 oktober 2011 en 28 november 2012 zouden zijn betekend (art. 74/11, §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet).

Dit wordt echter niet aangetoond.

Uit het loutere feit dat verzoeker op 4 mei 2015 in België is aangetroffen, kan immers niet worden afgeleid dat geen uitvoering werd gegeven aan het hem op 28 november 2012 betekende bevel en volgt

niet op zekere en vaststaande wijze dat hij in periode van 2 jaar en vijf maanden welke sindsdien verstreek België niet heeft verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris toont derhalve niet aan dat voldaan is aan de wettelijke voorwaarde van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en waarop hij de bestreden beslissing steunt.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet,*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- de materiële motiveringsplicht,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- het evenredigheidsbeginsel.*

Ter ondersteuning uit verzoekende partij in een eerste deel kritiek op de motivering van de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat niet zou zijn aangetoond dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder stelt verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen overigens niet worden aangenomen.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd van 2 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Er wordt tevens vermeld nopens de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier, dat verzoekende partij een termijn van twee jaar wordt opgelegd omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.10.2011 en op 28.11.2012 en de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou er geen motivering nopens de termijn van het inreisverbod in de beslissing zou zijn opgenomen.

Naast de correcte juridische verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, worden bijgevolg ook de feitelijke redenen afdoende toegelicht in de aanvankelijke bestreden beslissing:

"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 05.10.2011 en op 28.11.2012. Verschillende vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien tot twee maal toe door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11. §1. 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*
- ☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Alle regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Gelet op al deze elementen werd er, in het belang van de immigratiecontrole, gekozen om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen.

In zijn regularisatieaanvragen maakte betrokkene geen melding van naaste familieleden die in België zouden verblijven, zodat dit inreisverbod geen schending betekent van artikel 8 van het EVRM."

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd en dit op grond van het concrete dossier van de verzoekende partij.

Bij nazicht van het verzoekschrift stelt verweerder vast dat verzoekende partij niet aangeeft met welke omstandigheden – andere dan deze dewelke in de bestreden beslissing werden opgenomen – er geen rekening zou zijn gehouden. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl ook nopens artikel 8 EVRM wordt gemotiveerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloot geheel terecht dat een inreisverbod van 2 jaar aan verzoekende partij diende te worden opgelegd, op basis van de concrete beweegredenen die vermeld staan in de bestreden beslissing.

Terwijl verweerder ten overvloede nog wenst op te merken dat motivering in de aanvankelijk bestreden beslissing in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: "(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was."

Dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt verwezen naar het feit dat er sprake is van een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, is ook wel degelijk een relevante factor bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. De motivering van de bestreden beslissing is conform aan de ratio van de Europese wetgever.

De verzoekende partij haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Er kan geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

Terwijl verzoekende partij in een tweede onderdeel eveneens niet dienstig kan voorhouden dat niet zou blijken dat verweerder niet aantoonde dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 05.10.2011 en 28.11.2012 zou zijn betekend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zelf in zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zich heeft beroepen op een langdurig verblijf in België sedert 2001.

Verzoekende partij heeft bijgevolg zelf reeds verklaard geen uitvoering te hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij kan dan ook heden in het verzoekschrift niet dienstig voorhouden als zou zij wel gevolg hebben gegeven aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod van 2 jaar diende te worden afgeleverd aan verzoekende partij.

Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij “geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 05.10.2011 en op 28.11.2012” en hij “bovendien tot twee maal toe door de stad Antwerpen (werd) geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek” en dat de duur van het inreisverbod op twee jaar bepaald wordt omdat “(a)lle regularisatieaanvragen (...) negatief (werden) afgesloten” en “(u)it illegaal verblijf (...) geen rechten geput (kunnen) worden”. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat “(u)it geen enkel element van de motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid waarom het in casu nodig is om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen met een duur van

twee jaar". Tenslotte wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoeker "(i)n zijn regularisatieaanvragen (...) geen melding (maakte) van naaste familieleden die in België zouden verblijven, zodat dit inreisverbod geen schending betekent van artikel 8 van het EVRM". De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de zaak is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: (...)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. (...)"

3.3.2.1. Te dezen voert de verzoeker in een eerste onderdeel van het enig middel aan dat uit geen enkel element van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn dossier. Er dient evenwel te worden gewezen op het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 5 oktober 2011 en 28 november 2012 en dat hij "tot twee maal toe door de stad Antwerpen (werd) geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek". Voorts wordt er nog op gewezen dat de verzoeker "(i)n zijn regularisatieaanvragen (...) geen melding (maakte) van naaste familieleden die in België zouden verblijven". De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing "uitsluitend (verwijst) naar het feit dat reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten werd(en) betekend en waaraan geen gevolg werd gegeven". Met zijn algemene uiteenzetting dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn dossier, zonder enigszins te verduidelijken met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, toont de verzoeker niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing (ten onrechte) geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Tevens laat de verzoeker na om *in concreto* te verduidelijken met betrekking tot welke humanitaire redenen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden in de bestreden beslissing had moeten worden gemotiveerd.

3.3.2.2. Waar de verzoeker in het tweede onderdeel van het enig middel laat gelden dat uit het loutere feit dat hij op 4 mei 2015 in België is aangetroffen niet kan worden afgeleid dat hij geen uitvoering heeft gegeven aan het hem op 28 november 2012 betekende bevel en de verwerende partij dus niet aan toont dat voldaan is aan de wettelijke voorwaarde van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, wordt er op gewezen dat de verzoeker zelf in zijn aanvraag van 14 december 2012

om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, welke zich bevindt in het administratief dossier, heeft beweert dat hij *“in België (verblijft) sinds begin 2001”* en dat hij *“geen enkel aanknopingspunt meer (heeft) met zijn land van herkomst vermits hij in het land verblijft sinds meer dan 11 jaren”*.

3.3.2.3. Bijgevolg maakt de verzoeker niet aannemelijk dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel, en als concrete toepassing daarvan het evenredigheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse en gelet op het feit dat de verzoeker zich bij de uiteenzetting van deze grief beperkt tot de loutere bewering dat *“(u)it geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een afweging heeft gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod voor twee jaar enerzijds en de concrete situatie van verzoeker anderzijds”*, wordt een schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN